

KVINNER VS KVINNER

Kvinner kan være hverandres største støttespillere, men også deres mest utfordrende kritikere. Dette paradokset har fascinert og forundret mange i årevis. Hvorfor er det slik at kvinner noen ganger er kvinners beste venn, mens de andre ganger er deres verste fiender?

Vi deler mange av de samme livserfaringene, som blant annet menstruasjon, graviditet, fødsel og overgangsalder. Men også opplevelser, diskriminering og ulike former for sosial urettferdigheter. Disse felles erfaringene burde skape et naturlig grunnlag for empati og støtte og gjøre oss dyktigere på å oppfatte og håndtere følelser. Likevel ser vi ofte en annen side av dette samspillet.

Burde ha vært bedre

Ta for eksempel Erna Solberg. Som kvinnelig leder skulle man kanskje tro at kvinnehelseomsorgen og kvinners rettigheter ville vært prioriterte områder under hennes lederskap. I stedet hører vi nedverdiggende uttalelser som: *"Kvinner som har sterke menstruasjonssmerter kan få sykmelding og fri. Jeg har klart å være på jobb i alle perioder med dette, og jeg har hatt noen perioder med menstruasjon."* Slike kommentarer, som generaliserer fra hennes egne erfaringer til hele den kvinnelige befolkningen, viser mangel på kunnskap, empati, støtte og solidaritet.

Erna har tilpasset seg en mannsdominert verden ved å bli en av "gutta", en som drar stigen opp etter seg i stedet for å senke den ned for å hjelpe andre kvinner opp. Det at hun nå prøver å framstå som en kvinne i fronten for kvinnehelse, og kritiserer Jonas Gahr Støre for manglende tiltak, blir for inkonsekvent og lite troverdig. Hennes tidligere uttalelser og handlinger viser en manglende forståelse for de reelle utfordringene mange kvinner står overfor. Du hadde din sjanse Erna, og vi så alle hva du gjorde med den.

Knappe ressurser?

Samfunnet har lenge satt kvinner opp mot hverandre ved å fremme konkurranse om utseende, status, makt og anerkjennelse. Dette har skapt en kultur av sammenligning og rivalisering, hvor kvinner føler seg presset til å overgå hverandre. Internalisering av samfunnsnormer og holdninger fører til at kvinner ubevisst adopterer og viderefører patriarkalske verdier. Vi lever virkelig i en manns verden hvor det i mange miljøer kan oppleves som om det er begrensede muligheter for suksess, anerkjennelse eller kjærlighet, slik at kvinner føler at de må konkurrere om disse knappe ressursene.

Ofring av samhold mot innpass

Dette ser vi innen de fleste miljøer. Noen få kvinner får innpass, og i stedet for å senke ned stigen for å få flere kvinner opp på samme nivå, føler kvinner seg truet i sin posisjon. De drar heller opp stigen etter seg, og tilpasser seg i rollen som en av "gutta" i den mannsdominerte verden. De viderefører dynamikken som fører til at kvinner blir mer konkurransedyktige og mindre støttende mot andre kvinner. Og slik fortsetter det. Samfunnet lærer jenter å gjøre seg selv mindre, både bokstavelig og metaforisk. Jenter læres opp til å konkurrere om begrensede ressurser og muligheter, og til å se hverandre som rivaler i stedet for allierte. Dette påvirker hvordan kvinner forholder seg til hverandre i arbeidslivet, i sosiale settinger, og i personlige forhold.

Gutta backer

Det er rart å si på slutten av dette, at akkurat her burde vi lære mer av "gutta". For gutta backer... De backer hverandre oppover, de danner nettverk og hjelper hverandre frem. De ser ikke på hverandre som konkurrenter, men som lagkamerater i et større spill. Kanskje er det på tide at vi kvinner også begynner å se hverandre som allierte i stedet for rivaler, kanskje vi også skal begynne å **backe**?